Ч. 225 Четверъ 19 (7) жовтня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5 ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостьвахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

## Рада державна.

*3. Засѣдане Палаты пословъ зъ дня 17 жовтня 1893.*

На вчерашнôмъ засѣданю мотивувавъ пос. Енґель свое внесене въ справѣ вписуваня до протоколу промовъ выголошуваныхъ въ ческôй мовѣ. — Президентъ Хлюмецкій заявивъ, що не може пристати на жадане умѣщеня въ протоколѣ ненѣмецкихъ бесѣдъ. За то готовъ вдоволити бажаню спростованя протоколу що до заявленя Шаманка въ тôмъ напрямѣ, що Шаманекъ выголосивъ бесѣду по чески, въ котрôй прилучивъ ся до правного застереженя ческихъ пословъ. Пос. Енґель жадавъ подôбного спростованя що до бесѣды Вашатого въ тôмъ напрямѣ, що Вашатый поставивъ внесене на поименне голосоване. На то заявивъ Хлюмецкій, що ще нѣколи не ставлено внесеня въ Палатѣ въ чужôмъ языцѣ. Внесене Енґля вôдкинено.

Въ дальшôй дискусіи надъ предложенемъ о станѣ вынимковôмъ въ Празѣ, заявивъ пос. Пацакъ, що народъ ческій не єсть антидинастично успособленый и жадає управненого становища въ монархіи.

Опôсля промовивъ міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ. Міністеръ навязуючи до заявленя, зложеного именемъ лѣвицѣ пос. Гайльсберґомъ, запримѣтивъ, що політика, яку вело правительство въ послѣдныхъ пяти рокахъ въ Чехіи, змагаюча до вдоволеня справедливымъ жаданямъ Нѣмцêвъ заслугувала на лагôднѣйшу критику. Правительство єсть опôсля конституціѣ одвѣчальне за каждый свôй крокъ, не приймає однакожь одвѣчальности за подѣѣ, котрѣ вôдбули ся на публичныхъ мѣсцяхъ зô скандалічнымъ нарушенемъ законôвъ. Що до уступу въ заявленю Гайльсберґа, де говорить ся о ворожôмъ успособленю правительства супротивъ мѣщанъ и селянъ, заявивъ міністеръ въ имени цѣлого правительства, що оно не мало зовсѣмъ такои тенденціѣ при приготовленю и укладаню проекту закона о реформѣ выборчôй.

Пос. Герольдъ старавъ ся доказати, що народъ ческій не завинивъ тому, що якїсь члены товариства „Омладина“ розкидали пôдбурюючі картки. Бесѣдникъ доказувавъ, що въ Чехахъ суть люде, котрѣ радѣ бы тымъ способомъ выплынути на верхъ, що самѣ лагодять революцію, а вôдтакъ нѣбы єѣ вôдкрывають. Герольдъ наводивъ вôдтакъ цѣлый рядъ фактôвъ маючихъ то доказати и закôнчивъ свою бесѣду жаданемъ, щобы въ Празѣ заведено назадъ конституційну свободу. — Слѣдуючій бесѣдникъ, пос. Шнайдеръ доказувавъ, що то жиды тому виноватѣ, що вôдносины въ Чехахъ дôйшли до теперѣшного стану, бо имъ залежить на тôмъ, щобы сѣяти роздоръ мѣжь християнами; ихъ праса лишь зъ того жиє. Бесѣдникъ — котрому президентъ заєдно перебивавъ — оповѣдавъ, що особисто зôбравъ въ Колинѣ доказы ритуального убійства и ставивъ опôсля внесене, щобы знести вынимковый станъ для християнъ а завести для жидôвъ. Президентъ заявивъ тогды, що не може допустити такого внесеня. На тôмъ перервано дебату.

Пôдъ конецъ засѣданя поставивъ пос. Вельовейскій внесене наглости въ соли. Внесене се принято и закрыто засѣдане, а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Въ комісіи войсковôй вела ся вчера нарада надъ новымъ предложенемъ закона о краєвôй оборонѣ. Міністеръ краєвои обороны ґр. Вельзерсгаймбъ заявивъ, що теперь и краєва оборона мусѣла бы на случай мобілізаціѣ выступити противъ неприятеля. — Пос. Беренрайтеръ высказавъ именемъ своєѣ партіѣ бажане, щобы родины резервістôвъ, покликаныхъ до вправъ, були вôдповѣдно заосмотренѣ. Міністеръ краєвои обороны сказавъ на то, що теперь ведуть ся студіи въ сѣй справѣ. Референтомъ для сеи справы выбрано посла Поповского.

Зъ Вѣдня доносять до польскихъ ґазетъ: Клюбъ рускихъ пословъ вôдбувъ вчера засѣдане, на котрôмъ дискутовано надъ застановленемъ конституціѣ въ Празѣ а заразомъ вела ся также нарада въ справѣ реформы выборчои. Всѣ бесѣдники заявили ся противъ стану вынимкового въ Празѣ. Клюбъ постановивъ выжидати заповѣдженыхъ правительствомъ поясненъ въ сѣй справѣ и вызначивъ пос. Романчука на бесѣдника пôдчасъ першого читаня внесеня правительства въ повнôй Палатѣ. Пос. Романчукъ має выголосити именемъ Русинôвъ погляды въ сѣй справѣ. Що до проектованои реформы выборчои, то высказали бесѣдники вдоволене зъ внесеного правительствомъ предложеня, котре однакожь ажь тогды заспокоить дѣйстнѣ потребы народу, коли въ громадахъ сѣльскихъ будуть заведенѣ безпосереднѣ выборы. Въ тôмъ напрямѣ треба бы теперѣшне предложене доповнити. Дискусія въ сѣй справѣ ще не скôнчила ся и буде вести ся дальше на слѣдуючôмъ засѣданю Палаты.

Загальну сензацію выкликала въ польскихъ кругахъ політичныхъ вступна статья

---

## Якъ липовецка мельничка зновь промовила.

*Оповѣдане Маріѣ Марковички.*

Була то така весна, якихъ — можна бы сказати — зъ каждымъ десяткомъ лѣтъ стає чимъ разъ менше.

Сонце сыпало щедрою рукою свое золото по лѣсахъ и сѣножатяхъ и добувало тамъ зъ пôдъ землѣ жовтѣ ключики и синѣ прилѣски. Бозъ пôдоймавъ въ гору свои пухкѣ пупянки, зъ котрыхъ вызирали вже зеленѣ листочки та вдыхали въ себе пахучій весняный воздухъ а высоко въ горѣ спѣвавъ жайворонокъ свою веселу пѣсню.

По тамтôмъ боцѣ, въ Солонци, де єсть и церковь, дзвонили дзвоны першѣй разъ на утреню. Коли воздухъ чистый и ясный, то въ липовецкôмъ млынѣ можна добре розпôзнати голосы „великои“ и „малои Маріѣ“ — такъ, бачите, называли ся оба церковнѣ дзвоны.

Правда, що коли буковый лѣсъ, окружаючій горбокъ вôдъ Солонця, вкрыє ся густымъ листємъ, або коли млынъ въ буднѣ днѣ меле, то можна ледви ѝ оба дзвоны вôдъ разу почути, а липовецка мельничка, жѣнка дуже побожна мусить тогды споглянути на стѣнный годинникъ, щобы вечеромъ не спôзнити ся до молитвы.

Млынъ, що належить до липовецкои громады, не має въ собѣ нѣчого романтичного; хиба лишь якого маляря мôгъ бы зацѣкавити тôй старый якъ свѣтъ и перебувшій не одну бурю блющъ, що вкрыває будынокъ зъ переду. Декому впало бы може въ очи ѝ то, що млынъ складає ся властиво изъ трохъ прилѣпленыхъ до себе частей.

Люде звозять сюды на ослахъ або возами свое збôже, а що липовецкій мельникъ етоить собѣ при тôмъ не зле, найлѣпшимъ доказомъ ново прибудована, хороша хата, обведена зеленою краскою.

Тутъ все помальоване свѣжою ясною краскою: вôкна и дверѣ на зелено, поперечнѣ бальки на темночервоно а муры жовтаво. Такій вже въ Липовцяхъ звычай.

Але тота, що тамъ верховодить въ новôй хатѣ, то анѣ липовецка, анѣ солонецка; она ажь зъ поза гôръ, зъ долины, де жѣнки носять дрôбно складанѣ перемѣтки а дѣвчата ходять въ цвѣтистыхъ хустках, де мужчины носять пасовѣ чоботы и вышиванѣ свиты зъ великими ґузиками.

Наконець третій будынокъ коло млына, то стайнѣ, шопа и стодола, а все зъ червонои цеглы и глины, навѣть не побѣленѣ, щобы хата тымъ лѣпше вôдъ нихъ вôдбивала.

Липовецкій млынъ не потребує ити на взаводы зъ другими будынками, бо вôнъ тутъ самъ оденъ на полянѣ, три мінуты ходу вôдъ села, а то тому, що дѣдо теперѣшного властителя бувъ собѣ „дивакомъ“. Люде, бачите, называють такъ каждого, котрого дѣланя и гадокъ не можуть зрозумѣти. Вôнъ побудувавъ ся тутъ и живъ довго „на самотѣ“ зъ своєю челядею, доки ажь не оженивъ ся.

Та ѝ его внукъ парубочивъ также дуже довго, ажь знайшовъ собѣ мельничку, и то „не абы яку“ — якъ то кажуть липовецкѣ люде.

По росистôй травѣ, сѣножатею, котру вôддѣлявъ живоплôтъ зъ тернины вôдъ стайнѣ, пшовъ скорымъ ходомъ якійсь чоловѣкъ. Вôнъ нѣсъ китицю бѣлыхъ якъ срѣбло шутокъ вербовыхъ и галузки лѣщины, зъ котрыхъ звисали жовтавѣ базьки.

Зъ поза плота розглянувъ ся вôнъ по обôйстю. Побачивши, що тамъ нема анѣ живого духа, пôшовъ нишкомъ поза хату, надслухувавъ, вылѣзъ вôдтакъ на лавку, що стояла коло дверей, а зъ лавки на два гаки, що сторчали въ мурѣ и выглядали такъ, якъ бы ихъ тамъ хтось умысно въ ночи заткнувъ, вхопивъ вôдтакъ китицю и поставивъ єѣ на вôкно низкого першого поверха.

Чоловѣкъ тôй злѣзъ опôсля такъ само осторожно, якъ бувъ вылѣзъ, вытягнувъ гаки изъ стѣны, глянувъ ще разъ въ отверте до половины вôкно и зайшовъ поза хату та ставъ порати ся коло керницѣ зъ журавлемъ.

Заразъ потôмъ заскрипѣли дверѣ, що выходили зъ хаты на пôдвôре. Липовецкій мельникъ Стефанъ Андрухъ, або „липовецкій Степанъ“, якъ его люде называли, показавъ ся на порозѣ, вытягнувъ ся трохи и ставъ вôддыхати свѣжимъ раннимъ воздухомъ.

— Огъ тобѣ — мало що не заспавъ! Я не сплю такъ навѣть середъ лютои зимы. Антоне, чи конѣ вже нагодованѣ и вôзъ готовый? — бо поѣдемо до церкви.

Запытаный потакнувъ на то головою.

N. fr. Press-ы, въ котрôй высказує ся жаданє, щобы Коло польске ратувало теперь лѣвицю, яко конче потрѣбну для добра Галичины. Таке дѣло Кола — каже N. fr. Presse — буде подôбне до дѣла Собѣского пôдъ Вѣднемъ. N. fr. Presse выступає дальше въ оборонѣ нѣбы то оскорбленого Кола польского и въ оборонѣ шляхты, а рôвночасно говорить и о Русинахъ жалуючихъ ся на гнетъ народный, а дальше называє пос. Яворского дворакомъ (Hofpole) и зъ горы высказує переконанє, що Поляки не здôбнî до нѣякого енергічного дѣла. Статья ся — доносять до Czas-у — выкликала загальный смѣхъ; коли она вийшла зъ порученя лѣвицѣ, то єсть доказомъ безмежного заколоту, наставшого въ тôй партіи, коли же написана безъ порученя лѣвицѣ, то єсть доказомъ безмежнои незручности праєвои управы лѣвицѣ.

## Перегляд политичный.

Найдост. Архікн. Францъ Фердинандъ d'Есть приѣзджає мабуть вже нинѣ зъ своєѣ подорожи доокола свѣта до Вѣдня. Часть єго дружины вже приѣхала. На єго повитанє приѣхали зъ Угорщины єго родичѣ, Найдост. Архікн. Кароль Людвикъ и Архікняг Марія Тереса. Вже въ Гаврѣ доставъ бувъ Найдост. Архікнязь депешѣ, котрî спонукали єго прискорити свôй приѣздъ и якъ бы не то, що вôнъ мусѣвъ въ Парижи зачекати на поѣздъ вôдходячій до Штутґарду, то бувъ бы тамъ и зовсѣмъ не задержувавъ ся.

Ситуація парляментарна доси не змѣнила ся. То лишь можна сказати, що нинѣ заперечують тому, мовь бы на случай розвязаня Рады державнои мали бути розписанî новî выборы на пôдставѣ предложеного проєкту реформы выборчои. А всежь таки чутка о можливости розвязаня Рады державнои не перестає кружити; кажуть навѣть, що розвязанє може вже наступити слѣдуючого тыждня. Dziennik Polski доносить, що Коло польске єсть противне реформѣ выборчôй и клонить ся бôльше на сторону польскои лѣвицѣ.

Принятє россійскихъ официрôвъ въ Парижи єсть дѣйстно величаве и ентузіястичне. При въѣздѣ офіцирôвъ россійскихъ до мѣста опанувавъ бувъ Французôвъ формальный дуръ. Величезнî масы народу тиснули ся такъ, що мѣсцями ажь душили ся, а всѣ кричали: Най жиє Россія! Най жиє царь! Вчера по полудни було принятє офіцирôвъ у президента Карнота, котрый выголосивъ до гостей політичну промову на тематѣ мира. Авеляна именувавъ президентъ великимъ офіциромъ леґії, а прочихъ гостей надѣливъ ордерами. Торжества въ честь россійскихъ гостей розложено на цѣлый тыждень.

На замку Ля-Форе померъ вчера ґенералъ Макъ-Магонъ, головный командантъ французкои армії въ пруско-французской войнѣ 1870 р. Макъ-Магонъ бувъ ирляндского походженя, родивъ ся 1808 р., а вступивши до войска, дослуживъ ся въ 1848 р. въ Альжирѣ ранґи бриґадира, бравъ опôсля участь у войнѣ кримскôй и въ австрійско-сардиньскôй войнѣ, де вôдзначивъ ся пôдъ Маджентою и дôставъ титулъ князя Мадженты. Въ битвѣ пôдъ Седаномъ въ 1870 р. бувъ вôнъ раненый и дôставъ ся до нѣмецкои неволѣ.

## Новинки.

*Львôвъ дня 18 жовтня.*

**Дръ Смаль Стоцкій** дотеперѣшный надзвычайный професоръ літературы рускои на університетѣ въ Черновцяхъ, именованый звычайнымъ професоромъ.

— **Управляючій Совѣтъ Народного Дому у Львовѣ** розписує конкурсъ на двѣ стіпендіѣ зъ фундаціѣ бл. п. о. Ив. Васильковского, пароха въ Могильницѣ, кожда по 40 зр. рôчно. Тѣ стіпендіѣ призначенî для молодежи высшихъ и середныхъ шкôлъ а также для торговельныхъ практикантôвъ и ученикôвъ промысловыхъ и торговельныхъ шкôлъ. Поданя треба вносити до 15 падолиста. Першеньство мають своякы фундатора.

— **Отворенє року школьного въ львôвскôй політехніцѣ** вôдбуло ся передвчера передъ полуднемъ. На богослуженю въ костелѣ св Маріѣ Магдалины явили ся: Намѣстникъ ґр. Бадені. всѣ три Архієпископы и богато инших достойникôвъ та численна публика. Зô справоздания про розвôй школы въ минувшôмъ роцѣ показує ся, що слухателѣвъ було 215 въ першôмъ пôвроцѣ и 207 въ другôмъ, отже число ихъ збôльшило ся супротивъ передтамтого року о 15 прц. въ першôмъ пôвроцѣ а о 17 прц въ пôвроцѣ другôмъ. Слухателѣвъ зъ заграницѣ було на політехницѣ 20 на сто.

— **Перша выстава руского театру** въ сали товариства Frohsinn у Львовѣ вôдбуде ся завтра въ четверъ. Буде выставлена опера „Запорожецъ за Дунаємъ“.

— **Пôдъ зелѣзницю електричну у Львовѣ** вже кладуть шины на улици Льва Сапѣги и Коперника. Зъ тои улицѣ пôде попередъ почту черезъ улицю Словацкого, вôдтакъ черезъ Сикстуску, попôдъ каварню вѣденьску, дальше улицею Гетманьскою, площею Марійскою, улицею Баторія, Паньскою и т. д. ажь на выставу.

— **До выдѣлу академічного товариства „Союзъ“**, выбранî на зборахъ дня 11 жовтня с. р. пп. слухачѣ правъ: Иванъ Костецкій яко голова товариства; єго заступникомъ Мартинъ Туряньскій; касієромъ Левъ Єхъ; бібліотекаремъ Атанасъ Федоровичъ; контрольоромъ Никола Желехôвскій; господаремъ Алексій Мартовичъ а секретаремъ студ. фільософіѣ Михайло Вашкевичъ.

— **Про посвященє фундаментôвъ пôдъ церковь** въ Новосѣлцяхъ сянôцкого повѣта дня 28 вересня доносять: По литургіи, котру вôдслужили оо декан Сембратовичъ, мѣстодеканъ І. Гамерскій, Лаврôвскій, Зубрицкій, Ивановскій и Поляньскій, двигнувъ ся величавый хрестный походъ на площу, де має будуватись нова церковь. На богослуженю бувъ мѣсцевый коляторъ п. Гнѣвошь, кôлька дѣдичѣвъ зъ околицѣ и латиньскій пробощъ зъ Заршина кс. Томекъ зъ своимъ сотрудникомъ. Коли походъ остановивъ ся на мѣсци, приступивъ о. Николай Ивановскій, мѣсцевый приходникъ, до благословеня фундаментôвъ. Трогаюча була хвиля, коли вôнъ, зайшовши зъ патрономъ п. Гнѣвошомъ въ глубину фундаментôвъ, почавъ пôднесенымъ голосомъ читати одвѣтнî торжеству молитвы. Народъ плакавъ въ превеликои радости, що по 13 лѣтахъ заходôвъ о свою церковь наконець дôждавъ ся того дня, въ котрôмъ мôгъ приступити до будовы нового храму божого По богослуженю вôдбувъ ся у о. пароха обѣдъ, пôдчасъ котрого выголошено патріотичнî промовы, а гостѣ, вписавшись въ памятну книгу, вложили понадъ 100 зр. на будову церкви. Прихожане зôбрались въ домѣ одного господаря на скромне угощенє и на возванє мѣстодекана о. Гамерского вложили 200 зр., а еміґранты зъ того села въ Америцѣ прислали 600 зр. Заслуга въ тôмъ, що прихожане Новосѣлець такъ щиро любять свою церковь и, хочь бѣднî, такъ великî жертвы приносять на будову храму, належить о. Николаю Ивановскому, котрый особливымъ тактомъ, и вôтцѣвскою любовью всоѣвъ зъєднати собѣ велику симпатію у парохіянъ.

— **Холера.** Дня 16 жовтня с. р. захорувало на холеру въ повѣтѣ станіславôвскôмъ: въ Станіславовѣ и Узинѣ по 1 особѣ, въ Загвоздю и Пацыковѣ по 2 Въ повѣтѣ коломыйскôмъ: въ Семаковцяхъ 1. Въ Богородчанахъ 6 осôбъ. Въ повѣтѣ сянôцкôмъ: въ Римановѣ 1, въ Букôвску 2 особы. Выздоровѣли: въ Богородчанахъ 3, въ Гуменовѣ 2, Станіславовѣ 2, Загвоздю 1 и Делятинѣ 1 особа. Померли: въ Богородчанахъ 3 особы, Букôвску 2, Демни 2, Станіславовѣ 2, въ Узинѣ и Пацыковѣ по 1, въ Княгининѣ селѣ 2 и въ Волосовѣ 1. Загаломъ лишило ся зъ дня попередного (15 с. м.) въ лѣченю осôбъ 65, прибуло 18, выздоровѣло 10, померло 14, отже вчера було хорыхъ ще 59 Въ Яловци пôдъ Львовомъ мала явити ся холера. Лѣкарѣ дослѣдили, що то неправда

---

— Все готове, ґаздо, такъ якъ вы приказали. Лишь одно бы я васъ просивъ: ѣдьте вы нинѣ сами, а Андрія возьметь зъ собою, абы було на кого конѣ лишити; я волѣвъ бы нинѣ лишити ся дома....

Мельникъ здивованый выдививъ ся на свого паробка.

— Дивный зъ тебе хлопчиско! Сидишь заедно дома и нѣгде не покажешь ся. Я тебе не розумѣю. Тобѣ було бути дѣвчиною, а не хлопцемъ.

Тымчасомъ заворушилось въ хатѣ.

Гануська служниця, що служила може вже якихъ двацять лѣтъ въ млынѣ, вийшла зъ кошемъ повнымъ послѣду. Пôшла черезъ подвôрє, отворила курникъ, зъ котрого высыпались гуси, качки та куры и почала имъ сыпати зерна. Погодувавши дрôбъ, загнала єго знову до курника, а вôдтакъ приступила до молодого хлопця коло керницѣ, котрый лишь що обмывъ собѣ бувъ лице та руки. Гануська оглянулась за мельникомъ, котрый якъ разъ оглядавъ у стайни свои буланî, и споглядаючи на Антона якимсь дивнымъ окомъ вôдозвала ся до него тихимъ голосомъ:

— Годѣ такъ дальше, мôй паробче! Тажь то хочь бы й дитина въ колысцѣ здогадає ся— а коли вôнъ то догляне, то нехай тебе Господь Богъ ратує! Менѣ жаль тебе, а вôдтакъ и не беру тобѣ того за зле — тажь и моє серце колись любило, и я колись обôймала найкрасшого хлопця въ цѣлôй долинѣ, хочь теперь на мене жаденъ и не подивить ся; але то Антоне, не выйде на добре.

Паробокъ дививъ ся бокомъ и пôдгоргавъ собѣ зъ высокого чола кучеряве волосе.

— Я тебе, Ганусе, не розумѣю! А щожь ты собѣ гадаєшь?

— Ну, диви ся, хлопче, бо буде нещасте! Стережи ся. Я мала сеи ночи недобрый сонъ, а вôдъ двохъ недѣль вже пугукає сова на млынѣ вôдъ вечера до самого досвѣтка.

Говорячи вôдтакъ дальше сама до себе, зайшла служниця до кухнѣ, чистенькои якъ свѣтлиця, де незадовго запалахкотѣвъ весело огонь на припѣчку.

Тымчасомъ показала ся у вôкнѣ горѣшнои хаты молода жѣнка. Отворила вôкно широко и розглянулась доокола, а вѣтеръ роздувавъ єѣ чорнî кучерики, що выставали зъ пôдъ бѣлого якъ снѣгъ чипочка. Якъ на сѣльску жѣнку, а Марґа була нею, то у неи було якесь красне личко. Она мала на собѣ ясносиню, фалдисту спôдницю, а до неи надавалися якъ разъ рожевî панчошки и чорнî малî черевички на єѣ ногахъ.

То одно лишь можна було сказати, що хочь липовецкій мельникъ мавъ вже якихъ пятьдесять лѣтъ и бувъ плечистый, то Марґа ростомъ не була менша вôдъ него, хочь ѣй ледви минавъ двацять и семый.

Ажь ось побачила она китицю вербовыхъ шутокъ и галузокъ лѣщины. На єѣ блѣдôмъ лици заблысла якась радôсть. Она приложила до неи личко, якъ колибь хотѣла спробовати, якъ то спочиває ся на сихъ першихъ вѣщунахъ весны, а вôдтакъ мовчки споглянула въ небо, лишь уста єѣ задрожали и въ очахъ щось наразъ заблысло, нѣбы якîсь кришталевî каплѣ.

Заскрипѣли якîсь дверѣ въ хатѣ. Мельничка взяла китицю и заткнула єѣ за чистеньке зеркало, а вôдтакъ зôйшла по сходахъ до челяднѣ выложенои плытами. Коло дверей висѣло на стѣнѣ начинє зъ свяченою водою. Хто йшовъ, умочивъ пальцѣ и перехрестивъ ся. Антôнъ здоймавъ начинє изъ стѣны и подавъ мельничцѣ, а она умочила пальцѣ и перехрестила ся и зъ усмѣхомъ на лици приступила вôдтакъ до мысника, щобы выймити зъ вôдтамъ мыски и ложки до обѣду. Антôнъ тымчасомъ водивъ за нею очима и ажь дрожавъ на цѣлôмъ тѣлѣ. Вôнъ бувъ бы такъ радо притуливъ розпалене лице до холодного одвѣрка, але якъ разъ надйшовъ мельникъ а за нимъ и Гануська зъ повною димячою ще мыскою.

Всѣ сѣли коло стола. Липовецкій Степанъ провѣвъ молитву, а незадовго не було бôльше нѣчого чути, якъ лишь стукôтъ ложокъ объ мыску.

— Добра була пражуха зъ солониною — каже Степанъ и ажь ляснувъ языкомъ — але єсть тутъ мѣжъ нами такій, котрому хоче ся мабуть бôльше плакати якъ ѣсти. Слухай Антошку, коли тобѣ у мене не до ладу, то шукай собѣ якого лѣпшого мѣсця; спробуй деинде!

Антôнъ на то лишь побѣлѣвъ и вставъ вôдъ стола, Марґа спаленѣла, а Гануська лячно споглядала на нихъ.

— Добре ґаздо, — каже Антôнъ — по-

— **Новый барометеръ.** Передъ кôлькома лѣтами рекламовано и показувано у Вѣдни на выставѣ ростину, проповѣдаючу змѣны атмосферичнû. Бл. п. Архикнязь Рудольфъ звернувъ на неи увагу кн. Уельского, котрый выславъ огородника хеміка Новака зъ тою ростиною до Анґліи, поручаючи ему робити зъ нею досвѣды. По сѣмохъ лѣтахъ повернувъ Новакъ до Вѣдня и мавъ недавно выкладъ публичный о своихъ дослѣдахъ въ Анґліи, якû робивъ на 200 примѣрникахъ сеи ростины. Єсть се abrus precatorius urbilis, мексиканьскій горохъ. Индійцѣ уживають зеренъ тои ростины на рожанцѣ и прикрасы. Новакъ выказуе, що на погоду пôдносять ся листки „абруса", на слоту опадають, що на 48 до 75 годинъ напередъ розпôзнае ся зъ тыхъ рухôвъ атмосферичнû змѣны въ округѣ 10 до 15 миль ґеоґрафічныхъ. Вôнъ выдае бюлетины метеорольоґічнû и каже, що стаціѣ метеорольоґічнû мусять одержати 60 до 70 телеґрамъ зъ усѣхъ сторôнъ свѣта, щобы станъ атмосферы на найблизшій день радше вôдгадати, якъ означити, вôнъ же означивъ его напередъ певно, безъ труду и кошту.

— **Въ селѣ Боську** коло Риманова выбудовано передъ десяти лѣтами зъ мягкого матеріялу хорошу церковь. Мѣсцевый священикъ, о. Александеръ Зубрицкій, мужь щиро дбалый о добро нашого обряду, повѣривъ разомъ зъ своими прихожанами дѣло внутрѣшного украшеня тои церкви п. Теофілеви Копистяньскому, артистови малярови зô Львова и п. Маєрскому, рѣзьбареви, а по скôнченю робôтъ поблагословлено церковь при численнôй участи духовеньства и народу дня 20 вересня сего року.

— **Самоубійства.** Едвардъ Гіберъ, пôдофіциръ 45 полку пѣхоты, стаціонованый въ Селискахъ, вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ карабіна. Причиною самоубійства мали бути злû вôдносины маєтковû. — Иванъ Кульганекъ, пôдофіциръ 77 полку пѣхоты, вôдобравъ собѣ житє въ Перемышли. Причиною самоубійства була нещасна любовь. — Жигмонтъ Адлеръ, медицинеръ родомъ зъ Бродôвъ, приѣхавъ дня 17 жовтня до Перемышля и застрѣливъ ся въ лѣску на „Вèдачи". Причиною сего самоубійства була грижа за для слабого здоровля.

— **Всячина зъ Буковины.** Въ Черновцяхъ при улици Семигородской посварила ся п. Вайлерова зô своею слугою Анною Ковалюкъ. Анна такъ собѣ взяла до серця ту сварню, що въ пересердю скочила въ першого поверха на улицю, але не забила ся, тôлько тяжко покалѣчила ся. — Въ Дорна Ватра буде заложеный порядный закладъ лѣчничій, бо хочь тамъ мінеральнû жерела дуже добрû, то доси нѣхто о нихъ не дбавъ такъ якъ треба. — Въ Серґіє два селяне копали криницю. Наразъ земля пôдъ ними осунула ся, засыпала и задушила ихъ обохъ. — Въ Новоселици два опришки напали на дорозѣ фактора Абрума Ґросмана и забрали ему 123 зр. — У Волôвци селянинъ Верескуль — такій стрѣлецъ, що пошукати такого — хотѣвъ пôмстити ся на сусѣдовыхъ курахъ, що ему дуже дошкулили. Схопивъ револьверъ и стрѣлявъ до курей. Курамъ нѣчо не стало ся, бо ихъ не трафивъ, але трафивъ шестилѣтного хлопця, що стоявъ недалеко, и забивъ его на мѣсци. Добрый стрѣлець! — Въ Мигаленахъ згорѣло въ огни трое людей, Марія Гіршберґъ и еѣ двое дѣтей. Они спали такъ твердо, що огонь захопивъ ихъ зô всѣхъ сторôнъ и не давъ утечи.

— **Трафила ся и медведеви бѣда.** Въ Тироли коло Кльовъ найшли въ горахъ пôдъ деревомъ нежи‍вого медведя, котрого грôмъ убивъ.

— **Невиданû скоки.** Въ рôжныхъ мѣстахъ выступавъ послѣдными часами скакунъ Дорбі, якого ще доси нѣхто не видѣвъ. До скаканя уживае вôнъ тягарковъ зелѣзныхъ, по 8 фунтôвъ тяжкихъ. Ними вôнъ розмахуе ся, и коли вже мае впасти на землю, вôдкидае ихъ на бôкъ. Показуе ся, що при помочи тягаркôвъ може на дальше скакати, якъ безъ нихъ. Дарбі мае 32 роки; его ноги и лидки наче сплетенû зъ мушкулôвъ и жилъ. На ногахъ мае незвычайнû черевики, пôдкутû въ переду и въ заду высокими пôдковами; сама пôдошва черевикôвъ деревляна, на палець груба. Дарбі каже, що вôнъ пригнядавъ ся, якъ канґуры скачуть и вôдъ нихъ навчивъ ся своеѣ штуки. А штука его не абы-яка. Зъ мѣсця перескочивъ вôнъ майже на метеръ высоко, ставувъ на цеглу за крѣсломъ, не перевернувши еѣ, вôдтакъ перескочивъ шнуръ на пôвтора метра высоко и перекинувъ ся черезъ шѣсть крѣселъ такъ, що перелетѣвъ у воздусѣ пять метрôвъ. Двома скоками перескочивъ два крѣсла, вôддаленû вôдъ себе о пôвосьма метра, вôдтакъ коня высокого на пôвтора метра, назадусь и два крѣсла, высокû ґраты зъ острыми кôнцями на горѣ, — а наконець перескочивъ 20 стôльцѣвъ, вôддаленыхъ вôдъ себе по три метры вздовжь салѣ, одного по другôмъ, не розгонюючись.

## Штука, наука и література.

— **Бібліотека музикальна.** „На щедрий вечер, хор мужеский Філярета Колесси". Львів. Накладом товариства. „Львівский Боян". Випуск. 18 Ціна 35 кр. Отсе найновѣйшій здобутокъ, якимъ може сегодня повеличати ся наше, хочь молоде, а вже заслужене товариство „Львôвскій Боянъ". Мы певнû, що цѣла Русь повитае той здобутокъ великимъ одушевленемъ хочь бы зъ огляду на те, що рôдна музична література, збогатила ся однымъ выдавництвомъ бôльше. Всякому, хто пильно слѣдивъ и слѣдить за розвиткомъ нашои музики, ясно, яку вагу и значѣне здобула собѣ „Бібліотека музикальна" середъ загалу рускои суспôльности. Хочь заснована молодыми силами, котрû руководили ся радше доброю охотою, чимъ фаховымъ розумѣнемъ у веденю дѣла, то все таки она зъумѣла подати загалови кôльканацять (въ XVII тьохъ зшиткахъ) композицій и въ той способъ спопуляризувати бодай кôлькохъ визначнѣйшихъ нашихъ музикôвъ. Безперечно, заслуга выдавцѣвъ „Бібліотеки музикальнои" велика. Однакъ зъ другого боку некористнû вôдносины, середъ якихъ проживали выдавцѣ, не дозволили поставити выдавництва на тôй высотѣ, на якôй повинно оно було стояти, яко одинока публікація рускои музики. Недостача средствъ, вѣчна змѣна людей въ комітетѣ выдавництва и т. д. стали причиною, що выпуски „Бібліотеки муз." появляли ся що-разъ рѣдше. Згодомъ послѣдувала довша застоя и она остаточно зневолила выдавцѣвъ передати редакцію товариству „Львôвскій Боянъ". Лѣпше не могло стати ся. Товариство „Львôвскій Боянъ" переймило охотно обовязокъ выдавництва „Бібліотеки муз." на себе, завязало заразъ окремый комітетъ и взяло ся до роботы, котрои результатъ: XVIII-ый выпускъ „На щедрый вечеръ", хоръ мужескій Филярета Колессы. Коли давнѣйшû выпуски представляли ся досыть примітивно, то выдавництво „Львôвского Бояна" визначуе ся дуже додатнымъ технічнымъ выкôнченемъ. Сама композиція п. Колессы знана яко прекрасна гармонізація народныхъ пѣсень. — Въ слѣдуючôмъ выпуску появить ся вычерпана Нѣщиньского „Закувала та сива зозуля". Всѣ давнѣйшû и новû выпуски „Бібліотеки музикальнои" можна замовляти просто въ товариствѣ „Львôвскій Боянъ" улиця Вôрменьска ч. 2.

— **Число 19 „Зорѣ"** складае ся зъ продовженя повѣсти Ивана Левицкого „Помѣжь ворогами" и исторіѣ літературы рускои дра Омеляна Огоновского, а вôдтакъ такихъ статей: Сосна, поезія Лесѣ Украинки. Сонеты (чотири) Ивана Стешенка. Въ темрявѣ, ориґінальна драма въ V. дѣяхъ и шести вôдмѣнахъ М. Старицкого. Сусловамъ, поезія А. Бобенка, и „Не журись дѣвчино" Миколы Вороного. Про Юрія Косована Федьковича, продовженє статѣ Ол. Колесы. Звязокъ мѣжь економічнымъ станомъ и хоробами сѣльского люду — статя дра Черняхôвского. До портрета Василя Гречулевича, що написавъ проповѣди по украиньски ще въ р. 1849, додана житепись его. Крôмъ численныхъ звѣстокъ літературныхъ є ще два образки, що показують замокъ князѣвъ Острожскихъ и башту на краснôй горѣ въ Островѣ, а такожь чудотворну икону Матери Божои въ Дубнѣ на Волини.

## ТЕЛЕГРАМЫ.

**Вѣдень** 18 жовтня. Вчера въ полудне померъ тутъ посолъ до Рады державнои Мутъ.

**Парижь** 18 жовтня. Правительство постановило похоронити ґен. Макъ-Магона коштомъ державы.

**Парижь** 18 жовтня. Въ промовѣ своѣй до россійскихъ офіцирôвъ зазначивъ президентъ Карно, що звязь чувствъ, яка вôдъ двохъ лѣтъ стае мѣжь Францією а Россією чимъ разъ тѣснѣйша, стае зъ кождымъ днемъ щирѣйша и додасть довѣря и успокоєня всѣмъ тымъ, котрымъ миръ лежить на серци.

**Римъ** 18 жовтня. Розпорядженемъ міністерства наказано на цѣлôй Сициліи завести округи военнû и подѣлити ихъ на пôдокруги, щобы тыхъ способомъ можна лекше удержати публичну безпечнôсть супротивъ розпаношившого ся розбишацтва.

**Копенгаґа** 18 жовтня. Вѣсть о заручинахъ россійского наслѣдника престола зъ доньою кн. Валіѣ єсть безосновна.

**Тарентъ** 18 жовтня. Адміралъ анґлійскои флёты принимавъ депутацію италіяньскихъ товариствъ робôтничихъ, котра вручила ему альбумъ. Италіяньскихъ офіцирôвъ витають всюды дуже сердечно. Приняте адмірала Сеймура и адміралôвъ Корсі и Турі було дуже сердечне.

## Надôслане.

**Правникъ** глядить лекціѣ на село. Зголошеня просить ся посылати пôдъ адресою: **„P"** Микулинцѣ post. rest. (1—4)

---

слухаю васъ. Сказавши то вынѣсъ ся зъ хаты а за нимъ выйшла и Гануська.

— Поѣдешь до церкви? — пытае мельникъ свою жѣнку.

Марґа потакнула головою и взяла свôй молитвеникъ. Незадовго потôмъ ѣхала недобрана пара попри живоплôтъ до церкви, а мельникъ споглядавъ зъ пôдъ ока на свою молоду жѣнку. Ажь наразъ пôдъ лѣсомъ сполошили ся конѣ. Зъ лѣса выскочивъ якійсь обдертый волоцюга зъ розчухранымъ волосемъ и кинувъ ся передъ конѣ, якъ колибъ ихъ хотѣвъ задержати, та каже:

— Отъ бачь, яке щастє! Ледви що я вернувъ въ рôднû стороны, а то вже богатый липовецкій мельникъ выѣздить менѣ на стрѣчу! Дивно тобѣ, що ты стрѣтивъ такъ раненько давного знакомого?

— Вступи ся зъ передъ коней! Чого хочешь? — крикнувъ мельникъ.

— Отъ якій вôнъ, заразъ и сердить ся! — каже волоцюга усмѣхаючись. — Тажь мы колись ѣли зъ одной мыски, пили зъ одной фляшки и грали въ карты, що ажь дранте летѣло.

— Зъ тобою? — каже мельникъ. — Не мавъ бы зъ кимъ та зъ такимъ обôрванцемъ. Иди собѣ, зъ вôдки прийшовъ!

— То ты таки на правду не пôзнаешь свого давного товариша, Захарка?

Мельникъ ажь почервонѣвъ. Хибажь вôнъ его не знавъ, того забѣяку, що убивъ бувъ липовецкого коваля звѣвши его жѣнку, коли вôнъ ще бувъ на роботѣ въ его млынѣ. Его засудили були вôдтакъ на двацять лѣтъ криміналу, а теперь вôнъ зновь тутъ зъ вôдкись взявъ ся.

Волоцюга змѣркувавъ, що мельникъ его пôзнавъ, та каже:

— Я вже виджу, що ты мене собѣ пригадавъ! Менѣ, бачишь, не добре вело ся, але ще можешь подати менѣ руку и тота, що сидить коло тебе.

Мельникъ абы позбути ся волоцюги сягнувъ рукою до кишенѣ, вытягнувъ пару мѣдякôвъ и давъ волоцюзѣ и каже: На, маешь, выпий чарку.

Але Захаркови мало того було, то й каже:

— Не бôльше, лишь два крейцарѣ? Менѣ бачишь треба десь пересидѣти, треба лѣпшои одежѣ, треба добре попоѣсти и выпити, а вôдтакъ ще й троха грошей на дорогу, коли менѣ захочесь дальше пôйти.

Мельникови було того вже за богато. Вôнъ крикнувъ: „Шукай собѣ того, де хочешь; я не маю грошей для волоцюгôвъ и убійникôвъ!— а вôдтакъ затявъ конѣ, закимъ Захарко мôгъ ще уступити ся. Вôнъ полетѣвъ въ рôвъ, але ему не стало ся нѣчого, лишь розбивъ собѣ нôсъ. Вôдтакъ вылѣзъ вôнъ зъ рова и погрозивъ лишь мельникови кулакомъ та сказавъ:

— Чекай, попамятаешь ты мене незадовго!

(Конець буде).

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Кроховецкій

# ИНСЕРАТЫ.

**Инсераты** („оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.



Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.